

Νέα Σκηνή: « Ἀμαρτίαι Γονέων » Τιμ. Σταθοπούλου.

ΚΑΠΟΙΟΣ ἐνῶ ἦταν παντρεμένος, ἀπάτησε ἕνα κορίτσι.

Τὸ κορίτσι κατόπιν αὐτό, εἶναι πού εὐρίσκομεν εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος νὰ μένη ὀλομόναχο εἰς ἕνα σπίτι, ἔχοντας γιὰ φιλενάδες μίαν γυναῖκα τοῦ café chantant καὶ μίαν ἄλλην κοπέλλα πού ζῆ παρὰ νόμῳ. Μολαταῦτα ὅμως εἶναι πολὺ φρόνιμο τὸ κορίτσι αὐτό, καὶ πάντα της εἶναι θλιμένη κι' ἀπογοητευμένη ἐξ αἰτίας τοῦ δυστυχήματος πού τῆς συνέβη. Ἐξακολουθεῖ καὶ βλέπει τὸν ἄνθρωπον πού τὴν ἀπάτησε, μὰ καμιὰ σχέσις δὲν τοὺς συνδέει, ἀφοῦ τὸν ἀποστρέφεται καὶ τὸν μισεῖ.

Στὸ ἀναμεταξὺ αὐτὸ γνωρίζει ἕναν ἄλλον νέον πού ἦλθε ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴν, νομίζω, καὶ τόσον τὴν συμπαθεῖ καὶ τὴν ἐκτιμᾷ μαθαίνοντας τὴν ἱστορίαν της — εἶναι κι' αὐτὸς πολυβασανισμένος καὶ ἀπογοητευμένος ἀπὸ οἰκογενειακὰς ἀφορμὰς — πού ἀφήνοντας κάθε πρόληψιν ζητεῖ νὰ τὴν κάμη σύζυγόν του. Ἡ νέα δέχεται, ὅλα εἶναι ἔτοιμα καὶ ἀπόψε θὰ στεφανωθοῦνε καὶ θὰ φύγουν εὐθύς εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἐτοιμάζονται ὁ γαμβρὸς βοηθεῖ τὴν ἀρραβωνιαστικὴν του εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν πραγμάτων, ὅταν ἐκεῖ πού πάει νὰ τῆς δώσῃ κάτι φωτογραφίες, σταματᾷ ἀποτόμως, κυτᾷ ζοντας μίαν ἀπὸ αὐτές. Πρωτᾷ. Εἶναι ἡ μητέρα τῆς κόρης. Ζητεῖ ἀκόμη καὶ περισσοτέρας πληροφορίας καὶ μαθαίνει ὅτι καὶ τὴν μητέρα της κάποιος κι' αὐτὴν τὴν εἶχε ἀπατήσῃ, κι' ὅτι ἀπὸ τὴν σχέσιν ἐκείνην εἶχε γεννηθῆ· ἔτσι ἀπὸ λεπτομέρειαν εἰς λεπτομέρειαν, ἀνακαλύπτεται ὅτι εἶναι ἀδελφοὶ καὶ τελειώνει τὸ δράμα.

Αὐτὴ μὲ λίγα λόγια εἶναι ἡ ὑπόθεσις τοῦ δράματος

τοῦ κ. Σταθοπούλου, τὸ ὁποῖον ξετυλίσσεται εἰς τὴν πρώτην πράξιν μέσα εἰς ἓνα διαρκές βάλε-βγάλε ὄλων τῶν καπέλων τῶν κυριῶν τοῦ θιάσου. Πρὸς στιγμὴν ὑπέθεσα, ὅτι κανένα κατάστημα «γυναικείων πύλων» ἔβαλε τὸν κ. Σταθόπουλον νὰ γράψῃ τὸ ἔργον αὐτό, γιὰ νὰ ρεκλαμάρῃ τὰ καπέλλα του. Καὶ ἐθαύμασα τὴν ἀμερικανικὴν ἐφευρετικότητά τοῦ "Ἕλληγος ἐμπόρου. Ἐφάμιλλος ἀλήθεια μοῦ φάνηκεν ἡ ρεκλάμα αὐτὴ μετὰ τὴν ρεκλάμαν τῶν καταποτίων Πίγκ. Ἔτσι κι' αὐτά, βάζοντας ἓνα οἰονδήποτε τίτλον, ἀρχίζουν μετὰ σοβαρὰς τάχατε κουβέντες, μετὰ σπουδαῖα ἐπιστημονικὰ ἢ καλλιτεχνικὰ θέματα καὶ σὲ ἀπατοῦν ἕως ὅτου αἴφνης εἰς τὸ κάτω κάτω μέρος βλέπεις: Καταπότια Πίγκ, εἰς τὸ Φαρμακεῖον Κρίνου καὶ εἰς ὅλα τὰ μεγάλα φαρμακεῖα. Δυστυχῶς, καθ' ὅσον ἠμπόρεσα εἰς τὸ τέλος ν' ἀντιληφθῶ, δὲν πρόκειται ἐδῶ περὶ ρεκλάμας καπέλων, ἀλλὰ (ἔχω ὅμως μερικὰς ἀμφιβολίας) περὶ δράματος ἀληθινοῦ, ποῦ θὰ ἐλάμβανε μάλιστα μέρος καὶ στὸν Ἀβερώφειον διαγωνισμόν. Κι' αὐτὸ πολὺ μετὰ στενοχώρησε. Γιατὶ ἔτσι ἀφῆκεν ὁ κ. Σταθόπουλος νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ μεγαλοφυῆς σύλληψις, γιὰ νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ ἓνα κοινὸν καὶ παλαιωμένον δραματικὸν θέμα. Εἶναι ἀλήθεια λυπηρὸν γιὰτὶ ἐπὶ τέλους ὅταν ἔχει κανεὶς νὰ κρίνῃ πρωτοπείρων ἔργα, ποῦ φυσικὰ θὰ τοὺς λείπουν τ' ἀπαραίτητα στοιχεῖα τῆς τέχνης καὶ ἀκόμα, καὶ τὸ βαθύτερον γνῶρισμά τους μετὰ τὴν ζωὴν, τὸ πρᾶγμα ὑποφέρεται. Ἀλλὰ ἐδῶ δὲν ὑποφέρεται.